

andet Thing, at jeg tillader mig at gjøre dette gjældende, men af Hensyn til Sagens hurtige og sikke Fremme, da det jo er bekjendt, at der ikke er meget lang Tid tilbage for Rigsdagens Naabslagninger dennegang. Endelig skal jeg med Hensyn til en enkelt Uttring af den ærede sidste Taler tilføie, at naar der er faldet den Uttring fra mig, at en Angivelse maastee kunde give Anledning til, at Sag blev reist, har jeg selvfølgelig ikke dermed meent en simpel Angivelse om, at et saadant Forhold finder Sted. Det følger af sig selv, at ingen offentlig Myndighed vil sætte sig i Bevægelse, medmindre Angivelsen er ledsaget af saadanne Omstændigheder, der gjøre dens Rigtighed sandsynlig, og dette kan ikke let være Tilfældet, medmindre Forholdet allerede har en vis Grad af Offentlighed.

Rampmann: Da denne Sag sidste Gang var til Forhandling her, stemte jeg for en saadan Affattelse af den Paragraph i Loven, som handler om Egtteskabsbrud, som den, der nu er foreslaaet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyhølm). Jeg mener imidlertid at man meget vel paa et tidligere Standpunkt af denne Sag vil kunne have afgivet sin Stemme saaledes, uden at man nu finder tilstrækkelig Anledning til fremdeles at fastholde denne sin Afstemning. Det er allerede bemærket af den høitærede Justitsminister, at, saaledes som Lovforslaget med Hensyn til nævnte Forseelse foreligger, har det ikke foreligget tidligere. Før gif Bestemmelsen ud paa, at Tiltale og Straf kunde bortfalde paa et Andragende derom fra den fornærmede Egtfælle; deraf fulgte, at vedkommende Underfølgelsesdommer intet Skridt havde at foretage ligeoversfor den fornærmede Egtfælle, men det stod til denne sidste selv at gjøre det første Skridt, selv at henvende sig til vedkommende Autoritet, forsaavidt der var Døstet tilstede om, at Sagen skulde bortfalde. Sagen vilde saaledes uden videre fra det Offentliges Side være at fremme. Saaledes som Bestem-

melsen nu er affattet, vil derimod vedkommende Dommer Intet have med Sagen at gjøre, forinden han har henvendt sig til den fornærmede Egtfælle og hos denne faaet en Erklæring, om han ønsker, at Sagen skal bortfalde. Det forekommer mig dog klart, at der ved den Maade, hvorpaa Bestemmelsen nu er affattet, er gjort et meget bethdeligt Skridt derhenimod hvor Majoriteten i dette Thing antog, at det var hensigtsmæssigst at blive staaende. Det træder nu ganske anderledes frem end tidligere, at det er den forurettede Egtfælle, paa hvem det alene beroer, om Sagen skal forfølges eller ikke. Naar det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) blev fremhævet, hvorledes der kunde stiftes Uro og Ulykke i Familier derved, at vedkommende Dørigheid skred ind og undersøgte disse Forhold blot paa Grund af en Anmeldelse eller en Angivelse, saa vil jeg tillade mig at bede om, at man ikke vil see bort fra, hvorledes Forholdet er for Dieblisset. For Dieblisset er den her omhandlede Forseelse jo Gjenstand for offentlig Paatale, men jeg tør nok paastaae, at det vil høre til de yderst sjeldne Tilfælde, at man har seet, at Dørigheiden blot paa en Anmeldelse eller en Angivelse sætter sig i Bevægelse; det er vist aldeles constant Praxis, at Dørigheiden ikke bestæftiger sig dermed uden i det Tilfælde, at Brøden saa at sige kan siges at være vitterlig. Nu skulde jeg mene, at, som Loven vil komme til at lyde, hvis vi blive staaende ved den, som den er oversendt fra Landstinget, er der en ganske anden og større Opfordring end hidtil for Dørigheiden til at holde sig tilbage og ikke sætte sig i Bevægelse, uden at der foreligger bestemte Data, som vise, at en Brøde af denne Natur virkelig er tilstede. Jeg troer altsaa, at man med temmelig Rolighed kan forubsee, at en saadan utidig Indblanding ikke vil finde Sted, og at den i alt Fald vil høre til de store Sjeldenheder. Jeg nærer imidlertid fremdeles den Overbeviisning, at det havde været heldigere, om man var bleven ved Loven, som den var vedtagen